

MY MOTHER'S TONGUE

By Jean-Baptiste PHOU

Translated by: Chanmaly Panyaphone, with support from Mekong Cultural Hub

ພາສາຂອງແມ່

ເທົ່າທີ່ຈຳຄວາມໄດ້, ລູກ ໄດ້ຍິນຫຼາກຫຼາຍພາສາອ້ອມແອ້ມໂຕລູກ. ເຮືອນຂອງພວກເຮົາ ເປັນສະຖານທີ່ ທີ່ມີຫຼາກຫຼາຍພາສາ ບໍ່ວ່າ ຈະແມ່ນ ພາສາຊົນເຜົ່າ... ພາສາຈີນພາກກາງ... ພາສາຈີນພາກໃຕ້.... ພາສາຈີນຕາເວັນອອກ... ພາສາກຳປູເຈຍ...

ລູກສົນໃຈ ວິທີທີ່ພໍ່ແມ່ສົນທະນາ, ປຸງພາສາໄປມາ ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ.

ໃນບັນດາພາສາທີ່ ແມ່ເວົ້າໄດ້, ລູກໄດ້ຮຽນຮູ້ພຽງແຕ່ພາສາດຽວ ກໍ່ຄືພາສາຊົນເຜົ່າຂອງຈີນຕາເວັນອອກ, ພາສາເຕໂຈວ. ພາສາຊົນເຜົ່ານີ້ ເປັນດັ່ງພາສາແມ່ ສຳລັບລູກ ຍ້ອນ ແມ່ເປັນຄົນສອນລູກ.

ເຈົ້າໂຊກດີ ທີ່ເວົ້າພາສາຈີນໄດ້!

ບໍ່ໂຊກດີດອກ! ມັນບໍ່ແມ່ນພາສາຈີນກາງ, ມັນເປັນພຽງພາສາຊົນເຜົ່າຂອງຈີນ.

ຈັ່ງໃດ ກະຍັງໂຊກດີ ທີ່ເວົ້າໄດ້ຫຼາຍພາສາ!

ລູກບໍ່ເຫັນຊິໂຊກດີບ່ອນໃດ.

ລຶກໆໃນໃຈ, ລູກອິດສາ ຄົນທີ່ເວົ້າແຕ່ພາສາດຽວ, ພາສາດຽວກັນກັບພໍ່ແມ່ພວກເຂົາ.

ພວກເຂົາ ສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ເວລາເຮັດວຽກບ້ານ, ສາມາດລົມໄດ້ທຸກເລື່ອງນຳກັນ.

ພວກເຮົາ ເອງ ບໍ່ຮູ້ຈັກ ສົນທະນາກັນ.

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດມີການສົນທະນາເລື່ອງໃດໜຶ່ງແບບລົງເລິກ. ລູກເວົ້າພາສາເຕໂຈວໄດ້ ບໍ່ຄ່ອງແຄ້ວ, ແລະ ແມ່ກະເວົ້າພາສາຟຣັ່ງ ບໍ່ໄດ້.

ມັນເປັນພາສາ ການສົນທະນາແລກປ່ຽນທີ່ປະກອບດ້ວຍຄວາມງຽບ ເປັນສ່ວນຫຼາຍ.
ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວ ມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ລູກຢາກຖາມແມ່.

ພໍ່ແມ່ລູກ ມາແຕ່ໃສ? ພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າ ເດັ, ລູກບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍ?

ຊີວິດຂອງແມ່ ກ່ອນທີ່ແມ່ຈະຍ້າຍມາຢູ່ພຣັງ ເປັນແນວໃດ?..... ຊີວິດຕອນແມ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ຕອນຢູ່
ກຳປູເຈຍ.

ແລ້ວເປັນຫຍັງ ແມ່ຄິບໍ່ເຄີຍສອນພາສາກຳປູເຈຍໃຫ້ລູກ?

ພາສາທີ່ແມ່ໄດ້ຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນ, ພາສາທີ່ແມ່ຟັງຢູ່ທຸກມື້ ໃນວິທະຍຸ, ພາສາທີ່ແມ່ເວົ້າ ໝົດມື້ ກັບ ເອື້ອຍ
ນ້ອງ ໝູ່ຄູ່.

ລູກຄືຊິບໍ່ມີວັນຮູ້.

ລູກບໍ່ຮູ້ພາສາ ຮູ້ຄຳສັບຫຼາຍພຽງພໍ ເພື່ອທີ່ຈະຖາມແມ່.

ພາສາທີ່ແມ່ສອນລູກ ຍັງບໍ່ພຽງພໍ, ລູກບໍ່ສາມາດສົນທະນາກັບແມ່, ລູກບໍ່ສາມາດຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບໂລກ
ພາຍນອກ. ໃຫ້ໂຮງຮຽນ ແລະ ລະບົບຂອງລັດຖະບານ ເປັນ ຜູ້ສອນ. ໃຫ້ໂທລະພາບ ແລະ ປຶ້ມໜັງ
ສື ເປັນ ຜູ້ເຕີມເຕັມຄວາມຮູ້ທີ່ຂາດຫາຍ. ຢ່າມັນ ຖ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວ ເຮັດໃຫ້ ລູກຂາດຄວາມສຳພັນ ກັບ
ສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເປັນຕົວຕົນຂອງລູກເອງ, ຢ່າມັນ ຖ້າມັນເຮັດໃຫ້ລູກຢູ່ຫ່າງໄກຈາກແມ່.

*

ການຄົ້ນຫາໂຕເອງ, ນຳພາລູກໄປໄກອອກໄປ. ພາສາພຣັງບໍ່ພຽງພໍແລ້ວ. ລູກຢາກຮຽນຮູ້ຄຳສັບໃໝ່ໆ,
ພາສາໃໝ່ໆ, ມູມມອງໂລກໃໝ່ໆ.

ລູກຄົ້ນຫາໂຕເອງ ໂດຍຫຼີກລ້ຽງ ປະເທດໜຶ່ງ ກໍ່ຄື ປະເທດ ກຳປູເຈຍ.

ປະເທດທີ່ແມ່ບໍ່ເລົ່າເຖິງ ຍົກເວັ້ນ ເວລາເວົ້າເຖິງສົງຄາມ ແລະ ຄວາມຕາຍ.

ປະເທດທີ່ລູກຫຼີກລ້ຽງ ເນື່ອງຈາກວ່າ ແມ່ເລືອກທີ່ຈະກັບໄປອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ມັນເຮັດໃຫ້ລູກອິດອັດ. ເພາະ
ລູກຮູ້ສຶກສາວ່າ ປະເທດນີ້ ເປັນຕົ້ນເຫດ ຈຸດສູນລວມ ຂອງຄວາມທຸກຍາກ ທຸກຢ່າງ.

*

ຈົນມາຮອດມື້ໜຶ່ງ, ມື້ທີ່ລູກເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວ, ຫຼັງຈາກເດີນທາງອ້ອມໄປມາຫຼາຍຮອບ, ລູກຕັດສິນໃຈ
ໄປເບິ່ງແຜນດິນນີ້.

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທັງແປກຕາ ທັງຄຸ້ນຕາ. ທັງສຽງ... ທັງກິນ... ທັງສີສັນ...

ຫຼືວ່າລືກງແລ້ວ ລູກຈື່ ຕົວຕົນຂອງໂຕເອງ, ສິ່ງທີ່ລູກບໍ່ເຄີຍສຳພັດ?

ຫຼືສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ຖ່າຍທອດໃຫ້ລູກ ໂດຍບໍ່ໃຊ້ຄຳເວົ້າ.

ລູກໃຊ້ເວລາທີ່ຜ່ານມາ ຫຼືມາຕະຫຼອດ. ມາຮອດຕອນນີ້ ລູກຢາກຮູ້ທຸກຢ່າງ.

ລູກຮຽນກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ລູກສຳພັດ, ທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ລູກສາມາດໃກ້ແມ່, ໃກ້ແຜນດິນນີ້ຫຼາຍ
ຂຶ້ນ.

ການຮຽນຮູ້ນີ້ ຈະບໍ່ຈົບສິ້ນ ຈົນກ່ວາລູກຈະຮູ້ພາສາຂອງປະເທດນີ້ ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຖ້າບໍ່ຮູ້ພາສາ, ລູກກໍຖືກຕັດຂາດ ຈາກວັດທະນະທຳ ແລະ ສັງຄົມນີ້.

ລູກ ຫັນມາຮຽນພາສາກຳປູເຈຍຢ່າງຕັ້ງໃຈ.

*

ລູກເວົ້າບໍ່ໄດ້

*xɛ, xa, xɛ, x, &xɛ, &x.... ນີ້ ແມ່ນກຸ່ມສຽງ ອໍ. ມີທັງໝົດ 21 ພະຍັນຊະນະ. ແຕ່ຍັງ
ມີສະຫຼະ ແລະ ວັນນະຍຸດ ສາມາດອອກສຽງໄດ້ຫຼາຍແບບ. ເຮັດໃຫ້ມີສຽງ ປະມານ 40ສຽງ
ແຕກຕ່າງກັນ.*

ລູກບໍ່ໄທວ.

ລູກ ຄຳກັບ ພາສາທີ່ມີຫຼາກຫຼາຍສຽງສຳນຽນ ທີ່ລູກອອກສຽງບໍ່ໄດ້.

ມີສຽງສັ້ນ, ສຽງຍາວ, ສຽງສູງ, ສຽງຕໍ່າ, ສຽງຫັນລື້ນ.

ສຽງທີ່ຕໍ່ເນື່ອງກັນ.

ລອງເວົ້າ: ຈິງອຍ ຈິງາຍ

ຊະລັງ ຊະນັງ ເມນ ຈາງ ຊະໂລນ

ລູກ ຄຳກັບພາສາທີ່ ຫ້າທາຍ, ຈີ່ຍາກ, ມີຄຳສັບທີ່ຊັບຊ້ອນ, ຕົ້ນກຳເນີດພາສາທີ່ຫຼາກຫຼາຍ: ທັງພາສາ
ພາລີ ພາສາສັນສະກິດ, ພາສາຟຣັ່ງ...

ຄຳສັບທີ່ລືນໄຫລ ຄືປາໄຫລ ທີ່ໄປລີ້ຫຼັງກ້ອນຫີນ.

ລູກ ຄຳກັບພາສາທີ່ ເຂົ້າເຖິງບໍ່ໄດ້, ບໍ່ສາມາດອ່ານ ແລະ ຊຽນໄດ້.

ສຳລັບພາສາຕົວອັກສອນທີ່ຫຼາຍທີ່ສຸດໃນໂລກ, ການຮຽນກ່ຽວກັບ ສະຫຼະພະຍັນຊະນະ 74 ຕົວ ບໍ່ພຽງພໍ! ພະຍັນຊະນະປ່ຽນຮູບຮ່າງ ສະຫຼະປ່ຽນການອອກສຽງ ເວລາມີການລວມຕົວກັນ.

ເອົາ ຕົວ “ກ” ມາໃສ່ກັບ “x” ຈະໄດ້ “ກະ”. ແຕ່ຄັນເອົາ ຕົວ “ກ” ມາໃສ່ກັບ “ເx” ຈະໄດ້ “ເກະ” ແຕ່ເວລາຊຽນ ຍັງເຫັນ “x” ຄືເກົ່າ. ແບບນີ້ ໄປເລື້ອຍໆ. ເດັກນ້ອຍຕ້ອງຈື່ ຂຶ້ນໃຈ. ມັນທັງຍາກ ທັງຊັບຊ້ອນ ແມ້ກະທັ້ງສຳລັບຄົນກຳປູເຈຍ.

ລູກພະຍາຍາມຈື່ ຕົວອັກສອນຫຼາຍປານໃດ, ລູກພະຍາຍາມເລົ່າຄຳສັບຫຼາຍປານ ກໍຍັງບໍ່ໄດ້. ຍັງບໍ່ແລ້ວ ຍັງມີຕົວສະກົດ ທີ່ ແຕກຕ່າງກັນອີກ.

ເວລາຄູສອນເດັກນ້ອຍ, ຄູບອກເຂົາວ່າ: ອັນນີ້ກະຖືກ, ໂຕນັ້ນກະແມ່ນ, ຖືກຕ້ອງທຸກຢ່າງ. ແຕ່ສຸດທ້າຍແລ້ວ, ອອກສຽງແນວໃດກໍໄດ້, ໃຊ້ພາສາໃນການສື່ສານ.

ແມ່ນແລ້ວ. ພາສາໃຊ້ສຳລັບການສື່ສານ! ການໃຊ້ພາສາ ເປັນ ພຽງການໃຊ້ສຽງຕໍ່ເນື່ອງກັນ ເຊິ່ງໄດ້ ຮັບການຈື່ຈຳ ແລະ ຈັດລຽງ. ຖ້າລູກເວົ້າພາສາອື່ນໄດ້, ເປັນຫຍັງລູກຊິເວົ້າພາສາກຳປູເຈຍບໍ່ໄດ້! ລູກຊິເອົາຊະນະພາສານີ້, ພາສາທີ່ ທ້າທາຍຫຼາຍ!

ຊະລັງ ຊະນັງ ເມັນ ຈັງ ຊະໂລງ

ສຸດທ້າຍລູກກໍສາມາດ ເວົ້າອອມາໄດ້ນ້ອຍໜຶ່ງ!
ລູກຕື່ນເຕັ້ນ ທີ່ຈະເວົ້າພາສາກຳປູເຈຍໃຫ້ແມ່ໄດ້ຍິນ.

*

ມື້ນັ້ນ, ພວກເຮົາ ເຕົ້າໂຮມກັນ ເພື່ອກິນເພີ ໃນຮ້ານອາຫານ ຢູ່ໃນນະຄອນຫຼວງ. ລູກສັ່ນຂາ ຢູ່ກ້ອງ ໂຕະ. ເພື່ອໃຫ້ແປກໃຈຕື່ມ, ລູກ ຖ້າໃຫ້ກິນແລ້ວໆ ຈື່ງເອີ້ນ ຄົນເສີບ: ໂອ! ໄນ, ສົມເກີດລອຍ!

ແຕ່ແມ່, ດ້ວຍນ້ຳສຽງທີ່ບໍ່ສົນໃຈ, ທ້ວງວ່າ: ເຂົາເຈົ້າບໍ່ເວົ້າແນວນີ້ໄດ້!
ຄຳເວົ້າຂອງແມ່ຄ້າຍຄືມິດແທ່ງ.

ແມ່ຕໍານິ ລູກຕະຫຼອດ, ບອກວ່າບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງ, ແຕ່ແມ່ກະບໍ່ເຄີຍສອນລູກເລີຍ.
ລູກກໍ່ເລີຍ ບໍ່ເວົ້າພາສາກຳປູເຈຍຕໍ່ໜ້າ ແມ່ອີກເລີຍ.

*

ລູກຈຶ່ງຫັນຫລັງໃຫ້ແມ່, ລູກບໍ່ຕ້ອງການ ການຍອມຮັບ.
ເຖິງວ່າແມ່ຈະຕໍານິ ບໍ່ເຫັນດີ, ລູກຍ້າຍມາອາໄສໃນປະເທດແຫ່ງຮອຍຍິ້ມ.
ແມ່ມັກບອກວ່າ ຢູ່ນີ້ບໍ່ມີຫຍັງ.
ແມ່ປະຕິເສດ, ຕາມຄວາມລື້ງເຄີຍ.
ເທື່ອລະກ້າວ, ປະເທດນີ້ ຫັນເປັນ ປະເທດຂອງລູກ.
ເທື່ອລະກ້າວ, ລູກຊົມຊັບເອົາພາສານີ້.
ພາສານີ້ ເຂົ້າໃນຈິດໃຈລູກ ຈາກທຸກທິດທາງ.
ຫັນມາເປັນຕົວຕົນຂອງລູກ ເທື່ອລະກ້າວ.
ພັກດັນ ຫັນລູກເຂົ້າຫາຜູ້ອື່ນ, ເພາະພວກເຮົາຄົນກຳປູເຈຍ ເປັນຄອບຄົວໃຫຍ່. ມາຮອດຈຸດທີ່ຄຳວ່າ «
ເຈົ້າ» ຄຳວ່າ «ທ່ານ» ບໍ່ແມ່ນຄຳທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ຫັນມາໃຊ້ ຄຳແທນນາມ ທີ່ມີລັກສະນະ
ສາຍສຳພັນຄອບຄົວ.

ມາຮອດນີ້, ລູກພັງແມ່ລົມກັບເອື້ອຍນ້ອງ. ແລະ ລູກເຂົ້າໃຈ ຄຳເວົ້າຂອງແມ່.
ລູກຕົກໃຈຫຼາຍ.
ລູກຈຶ່ງມາຮູ້ວ່າ ລູກໄດ້ຮັບເອົາພາສານີ້ ເຂົ້າໃຈພາສານີ້ ແລ້ວ.
ມາຮອດຈຸດທີ່ລູກສາມາດ ມີການສົນທະນາ, ແລະພັງສຽງອອກ.

*

ແຕ່ຄຳເວົ້າທີ່ອອກມາຈາກປາກລູກ ຍັງບໍ່ຊັດເຈນ.
ລູກສື່ສານອອກມາ ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ສຸດ, ລູກຊິເວົ້າ ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອຖືກບັງຄັບ ຫຼື ຢາກຮ້າຍ.
ລູກຢາກຫຼີກລ້ຽງ ໃບໜ້າທີ່ງົງ, ເປັນຫວ່າງ ຫຼື ຫົວຂັ້ວນ.
ບາງຄົນເຫັນລູກເປັນຄົນຕ່າງປະເທດ ທີ່ເວົ້າພາສາ ໄດ້ ສອງສາມຄວາມ ແລະ ພວກເຂົາຈະຍ້ອງລູກ.
ບາງຄົນເຫັນລູກເປັນຄົນກຳປູເຈຍ ທີ່ລື່ມຖິ່ນກຳເນີດຂອງໂຕເອງ ແລະ ຫັນມາຊັງລູກ.
ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນຜູ້ໃດ, ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ເຫັນລູກ ເປັນ ຄົນກຳປູເຈຍຄົນໜຶ່ງ.

ພາສານີ້ ບໍ່ສາມາດເປັນພາສາລູກໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.

ເປັນພາສາທີ່ຂາດໆ ທີ່ລູກບໍ່ຊ່າງເຕີມເຕັມ.

ແຕ່ສໍາລັບລູກ, ຄວາມສາມາດໃນການເວົ້າພາສານີ້, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການອອກສຽງຕໍ່ເນື່ອງກັນ.

ການເວົ້າພາສານີ້ ເປັນ ການທວງເອົາ ຄວາມເປັນຄົນກຳປູເຈຍ ທີ່ຫຼາຍໆຄົນໂຕ້ຖຽງຢູ່ຕະຫຼອດ.

ມັນເປັນ ການທວງເອົາ ສາຍສໍາພັນ ກັບຄອບຄົວກຳປູເຈຍ ເຖິງແມ່ນວ່າຄອບຄົວນີ້ແຕກ ກະແຈກ ກະຈາຍ.

ມັນເປັນການຂ້າມຜ່ານກຳແພງ ລະຫວ່າງສອງແມ່ລູກ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການສື່ສານກັບແມ່.

ເພາະມາຮອດມື້ນີ້

ພວກເຮົາທັງສອງມີພາສາດຽວກັນ

ເປັນພາສາທີ່ພວກເຮົາສາມາດໃຊ້ສື່ສານກັນໄດ້

ມາຮອດມື້ນີ້ ລູກສາມາດເວົ້າໄດ້

ລູກສາມາດຖາມແມ່ໄດ້

ລູກສາມາດຟັງຄໍາຕອບໄດ້

ແຕ່ຄໍາເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນຍັງບໍ່ອອກມາ.

*

ມາຮອດມື້ນີ້ ຜ່ານໄປ 4ປີ ທີ່ລູກອາໄສ ໃນປະເທດກຳປູເຈຍ ປະເທດທີ່ແມ່ອາໄສຢູ່, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໃນເມືອງດຽວກັນ. ລູກຢູ່ແຕ່ພະນົມເປັນ. ສ່ວນພໍ່ແລະແມ່ ອາໄສຢູ່ແຄມທະເລ: ຢູ່ ກຳປົງໂສມ, ບໍ່ຫ່າງຈາກສະຖານທີ່ ທີ່ພໍ່ແມ່ເຕີບໂຕ, ບ່ອນທີ່ຍັງມີຄົນຮູ້ຈັກ, ບ່ອນທີ່ທັງສອງຄົນຢູ່ແລ້ວສະບາຍໃຈ. ລູກຊັງສະຖານທີ່ນີ້, ລູກບໍ່ໄປບ່ອນນັ້ນເດັດຂາດ.

ຮາໂລ? ບໍ່, ລູກຄ່າວຽກ.

ເວລາທີ່ພໍ່ແມ່ມາຢາມ ນະຄອນຫຼວງ, ພໍ່ແມ່ກໍ່ຈະຊວນເຈີກັນ. ລູກຫາຂໍ້ອ້າງ ບອກວ່າຄ່າວຽກ, ເມື່ອ... ເພື່ອທີ່ຈະລົບໜ້າພໍ່ແມ່. ລູກບໍ່ຢາກໃຫ້ພໍ່ແມ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນ ສາຍສຳພັນທີ່ລູກກຳລັງສ້າງກັບອານະຈັກນີ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຮົາຈະອາໄສໃນປະເທດດຽວກັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າລູກຈະແມ່ນລູກຄົນດຽວ ໃນລູກ 4 ຄົນ ທີ່ຍ້າຍມາຢູ່ນີ້, ແຕ່ ມັນກໍ່ບໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາໃກ້ຊິດກັນ. ຄວາມຫ່າງເຫີນ ກໍ່ຍັງໄກອອກໄປເທື່ອລະນ້ອຍ.

ມີຫຍັງອີກ! ແມ່ນບໍ່? ຢູ່ໃສ? ດຽວລູກໄປ.

*

ສຸຂະພາບຂອງແມ່ ທີ່ບໍ່ຄ່ອຍດີ, ຢູ່ໆ ກໍ່ເປັນໜັກກວ່າເກົ່າ. ຕຸ່ງເຄື່ອນທີ່ ນຳແມ່ໄປມາ ເຂົ້າຫ້ອງກວດ ເທື່ອລະຫ້ອງ. ໝໍ ເອີ້ນລູກກັບພໍ່. ໜ້າຂອງໝໍ ເຄັ່ງຄືມ, ຄຳເວົ້າເປັນຕາຍ້ານ: ຮ້າຍແຮງ, ມະເລັງ, ບໍ່ສາມາດປິ່ນປົວໄດ້...ໝໍ ຍືນຍັນວ່າ ບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແລ້ວ, ຄົນໄຂ້ຄວນກັບບ້ານ. ໝໍເອົາຢາແກ້ປວດໃຫ້ ແລະ ບອກໃຫ້ແມ່ກັບບ້ານ.

ພວກເຮົາໄປຊອກໂຮງໝໍໃໝ່: ໂຮງໝໍທຸກໆແຫ່ງເຕັມ, ຄູນິກເອກກະຊົນ ກໍ່ເຂົ້າບໍ່ເຖິງ. ພໍ່ໝົດຫວັງ. ພໍ່ຢາກພາແມ່ກັບບ້ານ ແລະ ເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງໝໍ. ສຸດທ້າຍ, ພວກເຮົາຕົກລົງກັນ ໃຫ້ແມ່ຢູ່ນະຄອນຫຼວງກ່ອນ, ໃຫ້ພໍ່ກັບລູກກ່ອນ.

ມື້ຕໍ່ມາ, ແມ່ເລີ່ມບໍ່ມີສະຕິ ແລະ ເປັນລົມ. ຢູ່ແຈ້ງຫ້ອງ, ລູກເກັບໂຕ ນຶ່ງເບິ່ງ ສຽງຮ້ອງເຈັບປວດທີ່ອອກມາຄ່ອຍໆຂອງແມ່.

ຈາກນັ້ນ, ລູກບໍ່ຮູ້ວ່າ ສິ່ງໃດຜັກດັນລູກ, ລູກຕັດສິນໃຈ ຮັບຜິດຊອບເອງ: ລູກເບິ່ງແຍ່ງແມ່ແທ່ນຄົນດູແລທຸກໆຄົນ, ລູກທຸ້ມເທທັງກ່າຍແລະໃຈໃນການເບິ່ງແຍ່ງແມ່.

ລູກບໍ່ອາຍທີ່ຈະເວົ້າພາສາກຳປູເຈຍກັບແມ່ອີກຕໍ່ໄປ. ຄຳເວົ້າອອກມາເອງ. ແຕ່ແມ່ໄດ້ຍິນບໍ່? ແມ່ຄ່ອຍໆກັບມາມີສະຕິ, ແຕ່ມີສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ຂາດຫາຍ. ແມ່ເວົ້າອອກມາຄືເດັກນ້ອຍ, ເວົ້າອອກມາບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ແຕ່ແມ່ກໍ່ຍັງສາມາດປຸງນພາສາເວົ້າໄດ້ດີ, ເຊິ່ງເປັນຫຼັກຖານໃຫ້ລູກໄດ້ຮູ້ວ່າ ແມ່ຍັງຢູ່ຫັ້ນ.

ຈົນກະທັ້ງມື້ໜຶ່ງພວກເຮົາພະຍາຍາມຊ່ວຍແມ່ລູກມານຶ່ງ. ແມ່ຄືຊິເຈັບ ຫຼື ຍ້ານ, ຫຼືທັງສອງຢ່າງ. ແມ່
ຮ້ອງເອີ້ນລູກມາຊ່ວຍ: ກູ່ນ ! ຜູ້ເຢຍູ້ກັກຜີ !

ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ ແມ່ເອີ້ນລູກເປັນພາສາກຳປູເຈຍ. ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ແມ່ ເອີ້ນໃຊ້ຄຳວ່າ ລູກ ເປັນ
ພາສາກຳປູເຈຍ. ນີ້ອາດຈະເປັນຕົວຊີ້ບອກວ່າ ສະຕີແມ່ໄປໝົດແລ້ວ. ຫຼືເປັນນຳແມ່ປ່ອຍຫວ່າງ ແລະ
ຍອມໃຫ້ລູກເຂົ້າມາຢູ່ໃນໃຈແມ່. ລູກອີ່ງ, ບໍ່ຮູ້ຊິເຮັດຫຍັງ, ບໍ່ຮູ້ຊິຕອບຫຍັງເລີຍ.

ແມ່ບໍ່ລຸກອອກຈາກຕ່ຽງແລ້ວ. ແຕ່ລະມື້ປະກອບດ້ວຍການບຳບັດຮັກສາ, ການອອກກຳລັງກາຍ, ການ
ອານະໄມຕິນໂຕ, ການກິນເຂົ້າ... ບາງມື້ ສະຕີແມ່ກັບມາ, ແມ່ຈະຂໍຟັງວິທະຍຸ ແລະ ຂໍຢູ່ຄົນດຽວ.

*

ລູກຖິ້ມທຸກຢ່າງ - ວຽກທີ່ຕ້ອງເຮັດ, ຄວາມຄຽດທີ່ມີຕໍ່ກັນ - ລູກມານຶ່ງຢູ່ກັບແມ່ທຸກໆມື້. ພວກເຂົາບໍ່
ຄ່ອຍໄດ້ລົມກັນ. ຄວາມຫງຽບທີ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ລູກຮູ້ສຶກບໍ່ດີ, ມາຮອດຕອນນີ້ ລູກຮູ້ສຶກທຳມະດາ, ອາດ
ຈະສະຫງົບດີພ້ອມ.

ຢູ່ໆ, ສະຕີແມ່ ກຳກັບມາ, ຄ້າຍຄືກັບແມ່ກັບມາເປັນຕົວເອງ. ແມ່ຂອບໃຈລູກສຳລັບສິ່ງທີ່ລູກເຮັດໃຫ້,
ແມ່ບອກວ່າ ຖ້າລູກບໍ່ຊ່ວຍ, ແມ່ຄົງຈະເສຍໄປແລ້ວ. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ, ລູກເວົ້າບໍ່ອອກ.

ໝໍຄົນໃໝ່ ບົງມະຕິໂລກໃໝ່. ໝໍບອກວ່າ ອາດສາມາດປົວແມ່ໄດ້. ແຕ່ຕ້ອງເດີນທາງໄປປະເທດຟຣັ່ງ
ເພື່ອໄດ້ຮັບການຮັກສາຢູ່ພຸ່ນ ເພາະຢູ່ນີ້ ເຄື່ອງອຸປະກອນບໍ່ຄົບຖ້ວນ. ແຕ່ຕອນນີ້ ແມ່ຂຶ້ນຍົນບໍ່ທັນໄດ້.
ຄວາງເປັນຫ່ວງ ເພີ່ມຂຶ້ນ, ພະຍາດລາມ ໄປຕາມກະດູກ, ອະໄວຍະວະ, ຜິວໜັງ ແລະ ຕົນໂຕແມ່...

ລູກສາວຫຼ້າຂອງແມ່ເດີນທາງຂ້າມທະວີບ ເພື່ອມາຢູ່ນຳ. ແມ່ມີຄົນຮັກອ້ອມແອ້ມ. ທຸກໆຄົນຊ່ວຍກັນ
ເພື່ອໃຫ້ສຸຂະພາບແມ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດເດີນທາງໄດ້. ມີຄົນເຂົ້າອອກຢູ່ຕະຫຼອດ. ແມ່ ຢູ່ລະຫວ່າງ
ການຕໍ່ສູ້ ແລະ ການຍອມແພ້, ມີແຮງ ແລະ ເມື່ອຍຫຼາ.

ລູກກໍ່ເມື່ອຍເຊັ່ນດຽວກັນ: ມື້ທີ່ບໍ່ຈົບຈັກເທື່ອ, ສະພາບທີ່ບໍ່ດີຂຶ້ນ, ການຜິດຖຽງຂອງຄົນໃນຄອບຄົວທີ່
ບໍ່ຈຳເປັນ..... ລູກຍ້ານ ຈົມຢູ່ກັບຄວາມໂສກເສົ້າ. ລູກຊິຈົມເຮັດຫຍັງ, ເມື່ອແມ່ເປັນຄົນທີ່ທໍລະມານ?

ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ລູກຕັດສິນໃຈວ່າ ຮອດເວລາລູກໄປແລ້ວ. ລູກກັບໄປປະເທດຟຣັ່ງ, ເພື່ອເບິ່ງ ແຍ່ງໂຕເອງ ແລະ ກະກຽມການມາຂອງແມ່.

ຮອດເວລາທີ່ລູກຈະໄປແລ້ວ, ລູກຂໍໃຫ້ທຸກໆຄົນອອກຈາກຫ້ອງ.

ລູກຫວັງວ່າຈະໄດ້ສົນທະນາກັບແມ່ດັງ. ແຕ່ແມ່ເວົ້າໄປເລື້ອຍ: “ຝາກສະບາຍດີຄອບຄົວ... ສິ່ງຮູບມາ ໃຫ້ເບິ່ງແດ່... ຮັກສາໂຕເອງດີໆເດີ້ລູກ.” ລູກເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າ ລູກຈະໄດ້ສົນທະນາແຕ່ເທົ່ານີ້ກັບແມ່, ລູກຕ້ອງຍອມຮັບວ່າ ແມ່ເປັນຄົນແນວນັ້ນ. ລູກກໍ່ເລີຍຕອບກັບ ໂດຍໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ເຄີຍເວົ້າມາກ່ອນ: “ລາກ່ອນເດີ້ແມ່, ລູກຮັກແມ່ເດີ້.”

*

ລູກກັບມາຢູ່ເມືອງປາຣີ, ເມືອງທີ່ລູກເຄີຍເອີ້ນວ່າບ້ານຂອງລູກ. ລູກບໍ່ໄດ້ກັບມານີ້ ເກືອບ 2 ປີແລ້ວ. ລູກທັງຮູ້ສຶກຜິດ ທັງດີໃຈ ທີ່ເຫັນຄົນໄປມາ ມີຊີວິດຊີວາ.

ລູກກະກຽມການມາຂອງແມ່ ທີ່ຈະມາຮອດໄວງນີ້. ມີບ່ອນຮອງຮັບໄວ້ຢູ່ໂຮງໝໍ. ມີການກຳນົດມື້ແລ້ວ. ເຫຼືອແຕ່ໃຫ້ແມ່ມີແຮງ ແລະ ສາມາດຂຶ້ນຍົນໄດ້.

*

ມື້ກ່ອນ, ມື້ກວດຂອງໝໍ ເພື່ອອານຸຍາດ ໃຫ້ແມ່ເດີນທາງ, ແມ່ບໍ່ຕື່ນຂຶ້ນມາ. ໃນຄືນນັ້ນ, ເສັ້ນເລືອດ ແຕກໃນສະໝອງ.

ຖ້າແມ່ອົດອີກ ຈັກມື້, ມາຮອດປະເທດຟຣັ່ງ, ພວກເຮົາອາດຊ່ວຍຊີວິດແມ່ໄດ້ ບໍ່ນີ້? ຫຼືກົງກັນຂ້າມ, ມັນຮອດເວລາແມ່ແລ້ວ ແລະ ປະເທດນີ້ ເປັນ ບ່ອນທີ່ແມ່ຢາກຈາກໂລກນີ້ໄປບໍ່?

ຮ່າງກາຍຂອງແມ່ ໄດ້ເດີນທາງກັບໄປ ບ້ານກຳປົງໂສມ ໃນຄືນນັ້ນ. ຍ້ອນການລະບາດຂອງພະຍາດ, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດມາເຕົ້າໂຮມກັນໄດ້, ພວກເຮົາຈຶ່ງຈັດພິທີສົງສະການ ສອງບ່ອນສອງທະວີບ.

ໃນງານສົງສະການນີ້, ພວກເຮົາທຸກຄົນ, ທັງຄອບຄົວ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນ, ຢາກບອກລ່າແມ່ ແມ່ຈາກໄປແລ້ວ. ຄວາມເສົ້າໂຊກເສຍໃຈ ພວກເຮົາລົ້ນເຫຼືອ. ການຈາກໄປຄັ້ງນີ້ ເປັນບາດ ແພໃນຫົວໃຈ ແລະ ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ. ການຈາກໄປຂອງແມ່ ເປັນ ການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ໃນ

ອີກທີ່ໜຶ່ງ, ພວກເຮົາຫວັງວ່າ ສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມສຸກ. ຊີວິດນີ້ສິ້ນ. ພວກເຮົາສວດມົນພາວະນາກັບພະພຸດທະເຈົ້າ ໃຫ້ນໍາພາແມ່ ໄປໃນທີ່ທີ່ສະບາຍ.

ພິທີຈົບລົງແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ທຸກໆຄົນຈົ່ງມີແຕ່ຄວາມສຸກ.

*

ລູກຢ່າງເລາະຕາມທ້ອງຖະໜົນຂອງເມືອງໃຫຍ່ໃນປາຣີ, ຕາມຫາ ກິນ, ສຽງ, ຄວາມສົງຈໍາເດັກ, ຄວາມສົງຈໍາທີ່ມີກັບແມ່, ເວລາແຫ່ງຄວາມສຸກ

ລູກຮູ້ສຶກ ຄືກັບວ່າລູກລອຍ. ລູກບໍ່ຮູ້ວ່າ ລູກອາໄສຢູ່ໃສ. ທຸກຢ່າງເບິ່ງຄືຈາງຫາຍ, ບໍ່ມີຕົວຕົນ, ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ.

*

ທາງທີ່ລູກຢ່າງ ບໍ່ດົງລູກໄວ້. ແຜນດິນຖິ່ນບັນພະບູລຸດ ກໍາລັງເອີ້ນຫາ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ລູກຢາກຢູ່. ເຖິງແມ່ນວ່າ ແມ່ພະຍາຍາມໃຫ້ລູກຢູ່ຫ່າງໄກຈາກບ່ອນນັ້ນ, ເພື່ອປົກປ້ອງໂຕເອງ ຫຼື ປົກປ້ອງ ລູກ, ລູກບໍ່ຮູ້ດອກ. ແມ່ຈາກໄປ ພ້ອມກັບຄວາມລັບ ແລະ ຄວາມລຶກລັບຂອງໂຕເອງ. ລູກຕ້ອງທໍາໃຈ, ລູກຕ້ອງຍອມຮັບວ່າຈະບໍ່ໄດ້ຄໍາຕອບໃຫ້ກັບຄໍາຖາມຂອງໂຕເອງ.

*

ຫຼັງຈາກທີ່ ເງື່ອນໄຂການເດີນທາງອໍານວຍຄວາມສະດວກ, ລູກກັບໄປຢາມບ້ານແມ່ ຢູ່ແຄມທະເລ, ກັບມາຫາພໍ່ ແລະ ນ້ອງສາວຫຼ້າ, ກັບມາພໍ່ດີສໍາລັບພິທີ ຄົບຮອບ ອາທິດທີ່ 7ຂອງການເສຍຂອງແມ່. ອີງຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງຈີນ, ອາທິດນີ້ ເປັນ ຊ່ວງເວລາທີ່ວິນຍານແມ່ ຈາກໂລກໄປຢ່າງຖາວອນ ເພື່ອໄປຍັງທີ່ໃໝ່.

ພວກເຮົາພາວະນາ ແລະ ເຜົາ ທຸກສິ່ງທີ່ແມ່ຕ້ອງການສໍາລັບເຮືອນຫຼັງໃໝ່: ເຮືອນ, ລົດ ເປັນເຈ້ຍ, ເງິນເຈ້ຍ...

ແປວໄຟລຸກ, ຄ້ວນຂຶ້ນສູ່ພໍ່າ. ຂໍໃຫ້ສິ່ງທີ່ເຜົາໃຫ້ ໄປເຖິງໄປຮອດແມ່, ບໍ່ວ່າແມ່ຈະຢູ່ໃສ.

*

ລູກສືບຕໍ່ການເດີນທາງໃນປະເທດຂອງແມ່ ເຊິ່ງມາຮອດນີ້ ກໍ່ເປັນປະເທດຂອງລູກແລ້ວ, ເຊິ່ງ
ປະກອບມີພາສາຂອງແມ່ - ໃນນັ້ນພາສາກຳປູເຈຍ - ເຊິ່ງມາຮອດນີ້ ກໍ່ເປັນພາສາຂອງລູກ. ມໍລະດົກ
ນີ້ ຢູ່ໃນໃຈລູກ, ບໍ່ວ່າລູກໄດ້ຮັບມັນໃນຮູບແບບໃດ.

ຄວາມລົງຈຳຂອງແມ່ ຍັງຢູ່ ແລະ ສືບຕໍ່ຢູ່ກັບລູກ
ດັ່ງສຽງແມ່ທີ່ກ້ອງຢູ່ໃນໃຈລູກ.

ໃນເມື່ອກ່ອນ, ລູກຟັງສຽງນີ້ບໍ່ອອກ

ແຕ່ດ້ວຍຄຳເວົ້າແມ່, ພາສາແມ່, ພາສາພວກເຮົາ, ແມ່ບໍ່ເຄີຍຢຸດບອກສິ່ງທີ່ສຳຄັນ.

*

ຈິເບ, ສະບາຍດີບໍ່? ແມ່ເດີ້. ແມ່ຍູ່ພະນົມເປັນ ມື້ນີ້. ພໍ່ຖາມວ່າ ລູກມີເວລາບໍ່, ມີ້ແລງພວກ
ເຮົາໄປກິນນຳກັນບໍ່. ຕອບແມ່ແນ່ເດີ້.

ໂດຍ ຈິເບ, ສະບາຍດີບໍ່? ແມ່ບໍ່ເຫັນລູກດົນແລ້ວ. ແມ່ຄິດຮອດລູກເດີ້.

ຈິເບ...ມື້ນີ້ວັນເກີດລູກ, ແມ່ຈີ່ໄດ້. ສຸກສັນວັນເກີດລູກ.

ມີ້ແລງນີ້, ລູກເຮັດຫຍັງບໍ່? ແມ່ຮັກລູກເດີ້, ຄິດຮອດລູກແຮງໆເດີ

